

Велизарій. Бъди спокоенъ, Господарю мой! Ты имашь ёще средства, съ които можешъ да дадешъ подобъръ примѣръ: старай са за благополучіе на народа си, и тогазь Велизарій та прощава.

Юстиніанъ. Кога е тѣй, ела наедно съ мене и ми помогни да изпълня туй твое желаніе... твоята мъдрость само може да извърши туй. Азъ благодарѣмъ отъ сѣ сърце на Бога, че ми повърна пакъ най-искренния ми пріятель. (Къмъ Тиберію:) Съкокво да та наградиъ, Любезный Тиберіе, за туй голѣмо добро, което ми сега стори, ако зависѣше то отъ моята власть?

Тиберій (откровенно:) Великій царю и Господарю! Ако ми е позволено, ще кажъ, че награжденіе то което быхъ желалъ да получъ не стои въ твоитѣ рѣцѣ... Оставй, ако обичашъ, на Велизарія, той да ма възнагради, защото ако и да е днесъ испадналъ до таквази бѣдность, има обаче едно съкровище, което, споредъ мене, надминува сичко що бы си помислилъ Ты да ми дадешъ! (*)

Велизарій (усмихнѣтъ отъ радость и удовольствіе) Азъ ли! Освѣтъ една дъщеря, азъ друго нѣмамъ и не ми е останѣло.

Тиберій. Ето тя ё голѣмото твое съкровище, което отдавна желямъ, но знамъ ли да не ми го отречешъ!

Велизарій. (улавя Тиберія за рѣцѣтъ) Давамъ я драговодно на достойнаго Тиберія... Вый отколѣ са либите съ нея; то не е скрито отъ мене, ёще

(*) Тиберій и на Негово Величество говори въ единств. число като на свой другаръ, споредъ обычая на онуй време, понеже тогава нѣмало ёще тѣзи етикеты, като сега, да си говорѣтъ въ множественно число и съ други ёще прилагателны изъ учтивость, а много пати изъ ласкателство.